

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 179/2015-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Drahomírom Tomčom, Kocelova 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 7 C 6/2011 zo 17. februára 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 432/2014 zo 17. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 6/2011 zo 17. februára 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 432/2014 zo 17. septembra 2014.

2. Z obsahu obšírnej sťažnosti (na 36 stranách) a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalobkyne v súdnom spore o neplatnosť kúpnej zmluvy a dohody a zriadení vecného bremena k nehnuteľnostiam. Súčasne sa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. V merite veci rozhodol okresný súd rozsudkom zo 17. februára 2014 tak, že jej žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľky z 2. mája 2014 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 432/2014 zo 17. septembra 2014 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok.

3. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, ktoré sú podľa nej založené na nesprávnych skutkových a právnych záveroch a nedostatočne odôvodnené. V podstatnej časti svojej argumentácie sťažovateľka podrobne poukazuje na to, v ktorých smeroch považuje skutkové a právne závery najmä okresného súdu za nesprávne, pričom jej námietky sa v podstatnej časti zhodujú s jej argumentáciou uvedenou v odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

4. Sťažovateľka, opisujúc skutočnosti vyplývajúce z jej žaloby a tiež odvolania a rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, v podstatnom (s. 27 až s. 29 sťažnosti) uviedla, že jej sťažnosť *„je plne dôvodná z nasledovných dôvodov: Je nepochybné, že stanovisko súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu, že vyššie citované kúpne zmluvy ako aj dohoda o zriadení vecného bremena nie sú v rozpore s dobrými mravmi podľa ust.*

§ 3 ods. 1 Obč. zák. a teda neplatnými podľa ust. § 39 Obč. zák. sú zjavne neodôvodnené, tiež arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a preto došlo k porušeniu mojich ústavných práv vyššie citovaných a zakotvených v článkoch 46 ods. 1, 47 ods. 3, 48 ods. 2 Ústavy... a v článku 6 ods. 1 Dohovoru...

Už z konštantnej judikatúry... vyplýva, že súd zisťuje, či sa výkon práva prieči dobrým mravom v danom čase a na danom mieste podľa objektívneho kritéria, nezávisle na vedomí a vôli toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva (nezávisle na zavinení)... Pod dobrými mravmi treba rozumieť v tomto prípade uznávané zásady konania v právnom styku poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanózný spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov...

Obsah vyššie citovaných kúpnych zmlúv a dohody o zriadení vecného bremena je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi vyššie citovanými, vzhľadom na skutočnosť, že je voči mne diskriminačný, nepoctivý, nerešpektuje rovnosť účastníkov právneho úkonu, keď na základe vyššie citovaných kúpnych zmlúv strácam právne prístup k svojim pozemkom, zmluvami nedotknutými a navyiac na základe dohody o zriadení vecného bremena je moje vlastnícke právo výrazne a citelne oslabené vyššie špecifikovaným vecným bremenom zriadením v prospech kupujúceho, ktorý vyhotovil obidve kúpne zmluvy a dohody o zriadení vecného bremena ako osoba s právnickým vzdelaním. Preto nemôže súd prvého stupňa a ani odvolací súd nedôvodné a vecne nesprávne tvrdiť, že sa nejedná o rozpor zmlúv s dobrými mravmi, pretože v občianskoprávných vzťahoch podľa ich názoru v zásade nie je vylúčené ani to, aby účastníci uzatvorili zmluvu, ktorá je výhodnejšia pre jedného z účastníkov zmluvy. Na potvrdenie toho, že obe kúpne zmluvy ako aj dohoda o zriadení vecného bremena sú v rozpore s dobrými mravmi... svedčí i samotná výpoveď žalovaného na pojednávaní, keď uviedol, že keby v kúpnych zmluvách bolo zriadené aj vecné bremeno k pozemkom, ktoré odo mňa tento kúpil... v tomto prípade by on predmetné pozemky odo mňa nikdy nekúpil. To je jasný a nepochybniteľný dôkaz tohto, že vyššie citované kúpne zmluvy ako aj dohoda o zriadení vecného bremena, ktoré vyhotovil žalovaný sú v rozpore s dobrými mravmi... Z vykonaného dokazovania na súde prvého stupňa bolo jednoznačne preukázané..., že obe kúpne zmluvy zo dňa 19.1. 2005 a zo dňa 30.12. 2005 ako aj dohoda o zriadení vecného bremena, ktorá bola začlenená v obsahu vyššie citovanej kúpnej zmluvy

zo dňa 30.12. 2005, predmetom ktorých boli novovytvorené pozemky... [REDACTED]
[REDACTED]... neboli žiadnym spôsobom
(pevným zošitím, obyčajnou kovovou sponou alebo stolovou zošívачkou s kovovou sponou
a podobne) spojené s vyššie citovanými geometrickými plánmi vypracovanými geodetom
[REDACTED]...“.

5. Sťažovateľka na základe uvedených dôvodov navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že „rozsudkom Okresného súdu... zo dňa 17. 2. 2014 spisovej značky 7 C 6/2011... a rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 17.9. 2014 spisovej značky 2 Co 432/2014, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II spisovej značky 7 C 6/2011 zo dňa 17.2. 2014 vo veci samej v občianskoprávnej veci... došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľky zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy..., domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde , článku 47 ods. 3 Ústavy... ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru...

Rozsudok Okresného súdu... spisovej značky 7C 6/2011 zo dňa 17. 2. 2014 sa zrušuje. Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 14.7. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava 2 spisovej značky 7 C 6/2011 na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd... je povinný zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 372,08 €... na účet advokáta JUDr. Drahomíra Tomču...“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom

zasadnutí bez přítomnosti navrhovatele, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 6/2011 zo 17. februára 2014 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 432/2014 zo 17. septembra 2014 boli porušené jej v sťažnosti označené práva (body 1 a 7).

II.A

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 6/2011 zo 17. februára 2014. Vzhľadom na princíp

subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a o odvolaniach proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 2 Co 432/2014 zo 17. septembra 2014. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II. B

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

10. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 432/2014 zo 17. septembra 2014, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a v zásade aj s právnymi názormi a závermi tohto súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávnych právnych záverov a tiež jeho nedostatočného odôvodnenia (pozri tiež bod 3 a 4).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 i čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 2 Co 432/2014 zo 17. septembra 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

13. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil [(§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], keď konštatoval, že prvostupňový súd riadne zistil skutkový stav veci a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 OSP), preto sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil (§ 219 ods. 2 OSP) s dôvodmi napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým návrh sťažovateľky (ako navrhovateľky) zamietol (závery okresného súdu sú zrozumiteľne uvedené na s. 11 až s. 14, pozn.). Z rozsudku krajského súdu ďalej vyplýva, že sťažovateľka podala v roku 2011 určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c) OSP, ktorou sa domáha určenia neplatnosti právnych úkonov, a to kúpnych zmlúv z 19. januára 2005 a 30. decembra 2005, dohody o zriadení vecného bremena a určenia, že je výlučnou vlastníčkou pozemkov v [REDACTED]. Naliehavý právny záujem odôvodňovala aj tým, že bez rozhodnutia súdu Okresný úrad Bratislava, odbor katastrálny, nevyznačí pôvodný stav vlastníctva pred uzavretím týchto právnych úkonov. Krajský súd vo svojom rozhodnutí taktiež vychádzal

z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka (§ 40 ods. 1, § 46 ods. 1, § 46 ods. 2) a vo svojich záveroch (na s. 10 až s. 13) okrem iného uviedol:

„Ak teda Občiansky zákonník výslovne vyžaduje prejav účastníkov na tej istej listine, čo v prípade sporných kúpnych zmlúv bolo preukázané a navrhovateľkou v priebehu konania ani nespochybňované, v prípade, že kúpne zmluvy odkazujú na geometrický plán, špecifickú pojmovú náležitosť pevného spojenia zmluvy s geometrickým plánom nezodpovedajúcej požiadavke uvedenej v ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemôže mať bez ďalšieho za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Nie je možné sa preto stotožniť s námietkou navrhovateľky, že súdna prax otázku technickej jednoty listiny zmluvy o prevode nehnuteľnosti, poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 69 zo dňa 03.10.2001, sp. zn. Cpj/33/2001, vyriešila. Opačný záver by totiž presahoval rámec platnej právnej úpravy určujúcej náležitosti kúpnych zmlúv, čo by negatívnym spôsobom zasiahlo nielen do právnej istoty účastníkov tohto konania, ale by mohol negatívne ovplyvniť aj množstvo ďalších občianskoprávných vzťahov. Prijatím názoru navrhovateľky, že kúpne zmluvy sú absolútne neplatné výlučne z dôvodu, že im chýba pevné spojenie listov s geometrickými plánmi, by touto vadou bolo postihnutých množstvo ďalších zmlúv v tom čase uzavretých, čím by došlo k vážnemu narušeniu aj tých občianskoprávných vzťahov, ktoré sú ich účastníkmi dlhú dobu rešpektované, čo je z hľadiska právnej istoty týchto subjektov, ale aj tretích osôb, neprijateľné. Odvolací súd však považuje za potrebné uviesť, že postupu súdu prvého stupňa, ktorý pri svojom rozhodovaní vychádzal zo založených fotokópií kúpnej zmluvy zo dňa 19.01.2005, pevne spojenej s geometrickým plánom č. 168/2004 zo dňa 13.12.2004,... a kúpnej zmluvy zo dňa 30.12.2005, pevne spojenej s geometrickým plánom č. 95/2005 zo dňa 29.11.2005..., nie je možné nič vytýkať i s prihliadnutím na to, že síce zo strany navrhovateľky a Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru boli súdu prvého stupňa predložené kúpne zmluvy bez spojenia s geometrickými plánmi, avšak odporca v konaní preukázal, že kúpne zmluvy boli pevne spojené s geometrickými plánmi, čím uniesol dôkazné bremeno a preukázal opak toho, čo uviedla a namietala navrhovateľka; a odvolací nemal dôvod pochybovať o pravosti ich fotokópií, nakoľko súd prvého stupňa podrobne zistil priebeh ich osvedčovania a v dôsledku

toho bol preukázaný opak toho, čo ako dôvod neplatnosti právnych úkonov namietala samotná navrhovateľka (§ 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Nebolo možné stotožniť sa ani s námietkou navrhovateľky o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že ich uzavretím stratila právne prístup k pozemku [REDAKOVANÉ] a pozemku [REDAKOVANÉ] a v prospech odporcu bolo zriadené vecné bremeno na pozemku [REDAKOVANÉ] v neprospech navrhovateľky.

Podstatným obsahom vecného bremena je totiž zataženie vlastníka nehnuteľnosti, obmedzenie v jeho výkone vlastníckeho práva (§ 151n Občianskeho zákonníka). V posudzovanej veci navrhovateľka článkom III. kúpnej zmluvy zo dňa 30.12.2005 obmedzila výkon svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to pozemku [REDAKOVANÉ] zriadením vecného bremena v prospech odporcu, zodpovedajúcemu jeho právu v prechode a prejazde osobným a nákladným vozidlom cez tento pozemok a v práve pokládky všetkých inžinierskych sietí cez tento pozemok, ako i rozkopávky pri výkone údržby, opráv, resp. rekonštrukcie týchto sietí. Ak samotným dôvodom neplatnosti právneho úkonu je jeho rozpor s dobrými mravmi, tak za úkon v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťah medzi ľuďmi, nemožno považovať úkon navrhovateľky ako vlastníka nehnuteľnosti, smerujúci k obmedzeniu jej vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, teda využitia dispozitívneho práva vlastníka s nehnuteľnosťou nakladať spôsobom uvedeným v § 151n a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom je nutné poukázať aj na výpoveď navrhovateľky na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 25.09.2012 (č. l. 369 spisu), v ktorej uviedla, že si neprečítala znenie kúpnej zmluvy zo dňa 30.12.2005 a z dôvodu neoboznámenia sa s jej obsahom nemožno takéto konanie navrhovateľky pričítať na ťarchu odporcu a prístupom navrhovateľky zmluvnú slobodu negovať.

Vecne správnym je aj záver prvostupňového súdu, že skutočnosť nezviazania zmluvy o prevode nehnuteľností pred jej podpisom s geometrickým plánom spôsobuje jej neplatnosť a preto sa zároveň odvolací súd nestotožnil s tvrdením navrhovateľky...

V zmluvách, ktorých určenia neplatnosti sa navrhovateľka v konaní domáhala, sú jednotlivé nehnuteľnosti špecifikované konkrétne, a je v nich konštatované, že bol vypracovaný geometrický plán, tak nehnuteľnosti sú dostatočne určité a zrozumiteľné, a preto samotné nepredloženie geometrického plánu a jeho pevné nezviazanie s kúpnu zmluvou nespôsobí neplatnosť samotnej kúpnej zmluvy pre nezrozumiteľnosť, respektíve pre neurčitost', keďže absencia pevne zviazaného geometrického plánu predstavuje odstrániteľnú podmienku v správnom konaní a súd nie je oprávnený preskúmať postup katastrálneho úradu a rozhodnutie Správy katastra o povolení vkladu, ktoré môže byť predmetom preskúmania iba v správnom konaní. S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď navrhovateľka v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia rozhodol vecne správne a preto odvolací súd tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.“

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd ešte

pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

15. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu, dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov, odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (II.B) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

17. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj namietaným porušením čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré sťažovateľka v petite sťažnosti ani neuviedla a v sťažnosti ani riadne neodôvodnila, hoci je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (pozri bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2015